

Arrest

nr. 85 609 van 3 augustus 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bengalese nationaliteit te zijn, op 4 mei 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 april 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 31 mei 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en haar advocaat N. DEMEULENAERE, en van attaché S. DUPONT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart op 27 september 2011 België te zijn binnengekomen, dient op 28 september 2011 een asielaanvraag in.

Op 4 april 2012 neemt de adjunct-commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris-generaal) de beslissing waarbij zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoeker worden geweigerd. Dit is de bestreden beslissing.

Het door verzoeker niet-betwiste feitenrelaas, zoals weergegeven in de bestreden beslissing, luidt als volgt:

“U zou over de Bengaalse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Vhairav. Sinds 2000 zou u lid zijn van de Chatra Dal, een afdeling van de “BNP” (Bangladesh Nationalist Party). Uw lokale partij afdeling zou in twee delen gesplitst zijn: zij die Alam steunden (zoals u) en zij die Giasuddin volgden. In

april 2004 zou Khaleda Ziah jullie regio bezoeken en beide partijafdelingen zouden geruzied hebben over wie wat zou mogen organiseren. Op 20 april 2004 zou u samen met enkele vrienden in jullie partijclub gezeten hebben toen jullie benaderd werden door P. (...) en zijn mannen. Zij zouden een voorstel hebben gehad om de ruzie bij te leggen tussen beide groepen. Hiertoe dienden jullie een lid van hun partij, genaamd R.(...) moeten ophalen en meebrengen naar jullie club. Jullie zouden dit gedaan hebben. Aangekomen bij jullie club, bleek een politiemann in burger ook aangekomen te zijn. Er zou opnieuw een discussie begonnen zijn en plots viel het licht uit. Er zou geschoten zijn en toe het licht terug aan ging zou R.(...) bloedend op de grond gelegen hebben. Jullie zouden bedreigd zijn door P.(...) en zijn mannen. De politiemann zou jullie op een trein hebben gezet met de waarschuwing nooit meer terug te komen. De volgende dag zou u samen met uw vrienden aangeklaagd zijn voor de moord op R.(...). Hierna zou u op verschillende plekken ondergedoken geleefd hebben en in november 2004 zou u naar Griekenland gegaan zijn. Hier zou u tot in september 2011 verbleven hebben. Toen diende u een asielaanvraag in België in. Ondertussen zouden familieleden van de aangeklaagden de hulp van de Awami League ingeroepen hebben om dit dispuut op te lossen. Een van de beklaagden die ook het land verlaten had, Rn. (...), zou teruggekeerd naar zijn naar Bangladesh, maar daar zou hij vermoord zijn. U vreesde dat de Awami League hier mogelijks achter zou zitten. U legt geen enkel document voor ter ondersteuning van uw asielaanvraag."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. De asielzoeker dient de waarheid te vertellen en in de mate van het mogelijke elementen aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bij het ontbreken van dergelijke elementen dient hij een aannemelijke verklaring te geven. (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2. De bestreden beslissing is gesteund op de volgende motieven:

"Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, geloofwaardig te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Vooreerst werd vastgesteld dat u geen enkel document voorlegde tijdens uw asielaanvraag. Nochtans kan van een asielzoeker verwacht worden dat hij alle middelen aanspreekt om zo minstens een inzicht te verschaffen over zijn identiteit, zijn reisroute en zijn problemen in het land van herkomst. U gaf aan contacten te hebben met uw familie, maar toch legde u geen enkel document voor. Nochtans verklaarde u reeds sinds 2004 aangeklaagd te worden in een moordzaak. Op acht jaren tijd zou u toch in staat moeten zijn om minstens een begin aan bewijs voor te leggen. De vaststellingen dat u dit niet deed, ondermijnt reeds de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen. Overigens dient het CGVS er hier op te wijzen dat volgens informatie waarover zij beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratief dossier blijkt dat vervalste documenten gemakkelijk te verkrijgen zijn in Bangladesh.

Ten tweede kan er geen geloof worden gehecht aan uw beweerde politieke profiel. U verklaarde lid te zijn van de Chatra Dal, de studentenafdeling van de "BNP", hoewel u niet eens een student was (gehoorverslag CGVS p. 4). U beweerde foutief dat "BNP" voor Bangladesh National Party zou staan (gehoorverslag CGVS p. 4). U kon niet aangeven waar uw partij politiek- ideologisch voor zou staan. U gevraagd achter een concreet voorbeeld van uw politieke activiteiten, kon er geen enkel aanhalen. U beweerde dat de "BNP" de regering vormde in 2001, maar u wist niet wanneer de verkiezingen die hiertoe hadden geleid, plaats zouden hebben gevonden. U wist niet waar het nationale hoofdkwartier van de Chatra Dal lag (gehoorverslag CGVS p. 5). U gaf dan ook geregeld aan dat u eigenlijk niet veel deed voor uw partij (gehoorverslag CGVS p. 4, 5). Het kwam er eigenlijk vooral op neer dat u 's avonds na het werk gewoon enkele uren spendeerde met vrienden die politiek actief waren. Er kan bij u dan ook geen sprake zijn van een doorleefd politiek profiel. Hieruit volgt dan ook dat het meer dan onwaarschijnlijk is dat u omwille van deze uiterst beperkte politieke ideeën vervolgd zou worden. Uw bewering dat u omwille van uw politiek profiel vervolgd zou worden door zowel de "BNP", als de Awami League en de Bengaalse autoriteiten is dan ook volstrekt ongeloofwaardig.

Dit blijkt uit uw ongeloofwaardige verklaringen omtrent de aanklacht tegen u. U beweerde samen met vier vrienden van uw politieke club aangeklaagd te zijn wegens moord, maar u kent de volledige namen van deze vrienden al niet (gehoorverslag CGVS p. 7). U gevraagd achter de artikels waaronder u aangeklaagd werd, diende het antwoord schuldig te blijven, maar u verklaarde wel dat men getuigen had uit een theeshop. U gevraagd achter het aantal en de namen van deze getuigen, diende het antwoord schuldig te blijven (gehoorverslag CGVS p. 7). U verklaarde dat uw zaak werd doorgegeven aan een rechtbank, maar u wist niet wanneer dit gebeurde, noch naar welke rechtbank dit juist verstuurd werd. Hoewel uit informatie van het CGVS het belang van deze mensen blijkt, kende u noch de "investigating officer", noch de "officer in charge", noch de "magistrate" of de rechter die uw zaak in handen hadden. U gevraagd naar wat de rechtbank juist met uw zaak deed, gaf u aan hier geen idee van te hebben daar u uw zaak naderhand nooit onderzocht. U gevraagd achter de huidige stand van zaken, diende u aan te geven hier niets van te weten (gehoorverslag CGVS p. 8). U wist zelfs niet of er al vonnissen waren uitgesproken. Hoewel deze zaak dus al acht jaar loopt, kon u er geen enkel detail over verschaffen. Nochtans wist u dat u voor moord levenslang of de doodstraf kon krijgen. Gezien de ernst van de mogelijke gevolgen van een veroordeling zou van u dan ook enige kennis en vooral interesse verwacht mogen worden, maar u toonde geen van beiden. U verbleef na het indienen van deze klacht nog een half jaar in Bangladesh, maar in die tijd zette u geen enkele stap om meer te weten te komen van uw aanklacht. U zou nooit enig document gezien hebben dat gerelateerd zou zijn aan deze aanklacht. U verklaarde dat jullie naam in de krant verscheen, maar u wist deze krant niet voor te leggen, noch wist u om welke krant het zou gaan (gehoorverslag CGVS p. 8). U verklaarde een advocaat te hebben, maar u kende enkel zijn bijnaam en u zou hem zelfs nooit gesproken hebben. U weet dan ook niet wat hij al dan niet voor u in deze zaak gedaan zou hebben (gehoorverslag CGVS p. 9). Hoewel u beweert gezocht te worden wegens moord, stond dit u niet in de weg om in Griekenland bij de Bengaalse ambassade een paspoort op uw naam aan te vragen (gehoorverslag CGVS p. 3, 9). Dat u zich vrijwillig aandiende bij de vertegenwoordigers van dezelfde autoriteiten die u naar eigen zeggen zouden vervolgen voor moord, ondermijnt het geloof in uw vrees. Gezien uw totale gebrek aan kennis en interesse in de moordzaak tegen u, kan er dan ook geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees.

U hebt dus uw relaas niet aannemelijk kunnen maken en evenmin uw beweerde vrees voor vervolging in overeenstemming met de criteria van het vluchtelingenverdrag. Dienvolgens kunt u zich evenmin steunen op deze elementen teneinde aannemelijk te maken dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet. U brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in uw land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn dan ook geen elementen in het dossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet rechtvaardigen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2.3. Allereerst voert verzoeker een schending aan van artikel 10 van de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens van 10 december 1948. Hij betoogt dat hij op ontoelaatbare wijze is gehinderd in de verdediging van zijn belangen nu – ondanks een uitdrukkelijke vraag hiertoe van zijn raadsman op het einde van het gehoor – de schriftelijke neerslag van het gehoor niet samen met de bestreden beslissing aan hem ter kennis is gebracht. Hij stelt dat hij zijn dossier wellicht zal mogen inzien, maar dat gelet op de termijnen voor het indienen van een beroep en de noodzaak van de aanwezigheid van een tolk bij deze inzage dit een bijkomende hindernis oplegt die de “*gelijkheid der wapens*” verbreekt.

De Raad wijst erop dat de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens niet is ingevoerd in de Belgische wetgeving. Het is een beginselverklaring, aangenomen door een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 10 december 1948 (A/Res. 217 (III)). Een resolutie van de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties is in beginsel juridisch niet bindend. De rechtstreekse schending ervan kan noch in haar geheel, noch wat betreft bepaalde artikelen, op ontvankelijke wijze worden aangevoerd (RvS 13 maart 2002, nr. 104.622; RvS 7 januari 2003, nr. 126.922; RvS 4 mei 2005 nr. 144.115; RvS 8 maart 2006, nr. 155.998).

Verder dient te worden vastgesteld dat verzoeker niet in redelijkheid kan voorhouden dat hij de bestreden beslissing niet op nuttige wijze in rechte kon aanvechten en hij in zijn verdediging is gehinderd omdat de bestreden beslissing voortdurend verwijst naar en steunt op de geschreven weergave van het gehoor terwijl hij niet in kennis is gesteld van de geschreven weergave van het gehoor. Er dient in de eerste plaats te worden opgemerkt dat verzoeker aan de hand van de motieven van de bestreden beslissing wel degelijk kan nagaan of de adjunct-commissaris-generaal zich in de bestreden beslissing heeft gesteund op de verklaringen zoals hij deze heeft afgelegd tijdens zijn gehoor. Er wordt in de bestreden beslissing immers, ter ondersteuning van de stelling van de adjunct-commissaris-generaal dat er geen enkel geloof kan worden gehecht aan verzoekers asielrelaas, veelvuldig verwezen naar de verklaringen van verzoeker. Verzoeker voert op geen enkel punt aan dat de door hem afgelegde verklaringen niet op een correcte wijze of onvolledig worden weergegeven in de bestreden beslissing. Uit het gehoorverslag blijkt daarnaast ook niet dat de behandelende ambtenaar zou hebben toegezegd om een kopie van het gehoorverslag samen met de bestreden beslissing op te sturen doch enkel dat de advocaat van verzoeker op het einde van het gehoor vroeg of hij het verslag al kon inkijken, waarop de behandelende ambtenaar antwoordde dat dit mogelijk was na het nemen van de bestreden beslissing. Ter zitting betwist verzoeker de stelling van verweerder niet dat hij een inzagerecht heeft en tevens na invulling van een inzageformulier een kopie van het gehoorverslag kan verkrijgen op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen of zelfs elektronisch per mail. Hij kan ook niet voorhouden hiervan onwetend te zijn geweest, nu de behandelende ambtenaar hem hierop heeft gewezen en hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat hij “*zijn dossier wellicht [zal] mogen inzien*”. Hij erkent ter zitting dat hij na het nemen van de bestreden beslissing geen eigen initiatief heeft genomen om inzage te vragen in het dossier of om een afschrift van het gehoorverslag te bekomen. Verzoeker maakt verder ook niet *in concreto* aannemelijk dat de in zijn hoofde geldende beroepstermijn van dertig dagen niet volstond om kennis te krijgen van een afschrift van het gehoorverslag en op nuttige wijze een beroep in te stellen tegen de bestreden beslissing. Verzoekers grief dat hij geen beroep kon indienen met volledige kennis van zijn dossier en dat de “*gelijkheid der wapens*” is verbroken, mist dan ook iedere grondslag.

2.4. Verzoeker stelt verder dat de verwerende partij zijn versie van het asielrelaas niet gelooft omdat hij geen enkel document kan neerleggen en brengt zes nieuwe stukken aan, met name een ‘*First Information Report*’ gedateerd op 20 april 2004, een ‘*charge sheet*’ gedateerd op 10 maart 2011, een ‘*order sheet for the magistrates records*’, een arrestatiebevel, een schrijven van zijn advocaat gedateerd op 22 april 2012 en een verklaring van de Bangladesh Nationalist Partij (BNP) gedateerd op 19 april 2012. Hij stelt dat in deze stukken de essentiële elementen uit zijn gehoor worden bevestigd en dat hieruit wel degelijk blijkt dat hij in rechte wordt vervolgd in zijn land van herkomst. Hij verzoekt de Raad om op grond van deze stukken zijn relaas als bewezen te aanvaarden, waarbij hij stelt dat de adjunct-commissaris-generaal niet zozeer consistentiegebreken weerhield doch wel dat verzoeker niet het minste bewijs voorlegde van de door hem aangevoerde feiten.

Daargelaten de vraag of de door verzoeker voorgelegde stukken als nieuwe gegevens in zin van artikel 39/76, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet kunnen worden aanvaard, kan het volgende worden vastgesteld:

Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij stelt dat de adjunct-commissaris-generaal hem bescherming heeft geweigerd hoofdzakelijk omdat hij niet het minste bewijs kon voorleggen. Uit de

motivering van de bestreden beslissing blijkt immers duidelijk dat de adjunct-commissaris-generaal van oordeel is dat verzoekers verklaringen inzake zijn beweerde politieke profiel en inzake de tegen hem lopende aanklacht voor moord elke geloofwaardigheid missen. Er wordt hierbij aangegeven dat het gegeven dat verzoeker geen enkel stuk kon voorleggen, niettegenstaande hij reeds sinds 2004 zou worden aangeklaagd en nog contact heeft met zijn familie, op zich ook reeds de algemene geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen ondermijnt. Dit laatste gegeven betreft evenwel slechts een bijkomend – en geen determinerend – motief. Er dient immers op te worden gewezen dat aan de door een asielzoeker bijgebrachte documenten slechts bewijskracht kan worden toegekend voor zover ze gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen *in casu* niet het geval is. Deze vaststelling geldt des te meer nu uit informatie die werd gevoegd bij het administratief dossier blijkt dat vervalste documenten zeer gemakkelijk te verkrijgen zijn in Bangladesh. In dit verband kan de Raad ook slechts vaststellen dat de feiten die ten grondslag liggen aan de aanklacht tegen verzoeker, zoals deze blijken uit de door hem aangebrachte stukken, niet overeenstemmen met de feiten zoals deze door verzoeker tijdens zijn gehoor werden aangebracht. Zo wordt in de door verzoeker aangebrachte “*First Information Report*” van 20 april 2004 gesproken over aanhangers van de Awamileague die tussenkwamen in een discussie tussen G. u. (...) en Al. (...), waarna de situatie escaleerde en de politie tussenbeide diende te komen met gebruik van wapenstok en traangas. Volgens dit document volstond dit niet en ging de politie vervolgens over tot het gebruik van “*blank fire*”. Dit incident liet één dode achter. Tijdens het gehoor op het commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen was evenwel geen sprake van aanhangers van de Awamileague die tussenkwamen noch van het gebruik van wapens en traangas door een politiemacht. Verzoeker maakte slechts melding van een discussie tussen leden van G. u. en A. (...) waarbij het licht ongeveer een kwartier uitviel, er werd geschoten en toen het licht terug aanging er bleek dat er één dode was gevallen. De door verzoeker tevens aangebrachte aanklacht (*‘charge sheet’*) bevat nog een derde versie, waarbij ook sprake is van aanhangers van de Awamileague en waarbij toen de politie aankwam er reeds één dode was gevallen en deze vervolgens het vuur opende om de massa uiteen te drijven. De Raad stelt verder ook vast dat de door verzoeker aangebrachte documenten verschillende schrijffouten bevatten, waarbij onder meer op een stuk de naam Bangladesh foutief wordt geschreven, en dat het ook opmerkelijk is dat ondanks het gegeven dat de stukken afkomstig zijn van verschillende instanties – enerzijds van de “*officer in charge*” en anderzijds van de “*judicial magistrate*” – deze allen eenzelfde briefpapier met identieke hoofding hebben. Gelet op het feit dat aan documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend indien ze worden neergelegd ter ondersteuning van geloofwaardige verklaringen, dat de pertinente vaststellingen van de bestreden beslissing aangaande de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas niet worden betwist, dat uit de stukken van het administratief dossier blijkt en door verzoeker niet betwist wordt dat corruptie en valse documenten schering en inslag zijn in Bangladesh, dat de thans bijgebrachte documenten verzoekers eerdere verklaringen tegenspreken en zelfs in hun onderlinge lezing niet coherent zijn, dat ze daarenboven ook behept zijn met schrijffouten en het niet aannemelijk is dat alle stukken, afkomstig van verschillende instanties, dezelfde lay-out hebben, kan aan de stukken 3 tot en met 6 geen authenticiteitswaarde worden toegekend. Ook het neerleggen van stukken met een duidelijk gesolliciteerd karakter, zoals *in casu* het schrijven van zijn advocaat en de verklaring van een lid van de partij BNP, kan geen afbreuk doen aan een ongeloofwaardig bevonden asielrelaas.

2.5. De Raad is van oordeel dat verzoeker geen argumenten, gegevens of stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de adjunct-commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoeker noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden weerhouden.

2.6. Nu niet blijkt dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die niet door de Raad kan worden hersteld en evenmin essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of hervorming van de bestreden beslissing zonder aanvullende onderzoekmaatregelen te moeten bevelen, bestaat er geen reden om in toepassing van artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet over te gaan tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie augustus tweeduizend en twaalf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT ,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS